

Det grumliga vattnets Dracula - Uppskattat gösseminarium

Gösen i fokus, som sportfisk, som matfisk och som viktig predator i ekosystemen var temat. Den 24 november höll Sportfiskarna och Länsstyrelsen i Stockholm ett fullbelagt och uppskattat seminarium om gösen – det första i sitt slag i Sverige. Runt 90 åhörare fick ta del av såväl vetenskapliga rön som goda råd för sportfiskaren som jagar gös.

Henrik C Andersson, länsfiskekonsulent i Stockholms län, inledde med att påstå att gösen är en av de viktigaste fiskarterna i landet.

– Den ligger på tio i topp bland de ekonomiskt viktigaste för yrkesfisket och den är en populär sportfisk, i både sjöar och kustområden. Gösen är en utpräglad rovfisk. Livskraftiga gösbestånd har därför stor betydelse för ekosystemens funktion, menade Andersson som dessutom är en hängiven gösfiskare och har gösen som sitt absoluta favoritdjur, alltså inte bara favoritfisk.

För tio år sedan skrev H C Andersson så här i tidningen Fiskejournalen: *”vem kan inte tycka om en lömsk jägare med mörkerseende, Draculatänder och som föredrar att jaga i grumliga vatten?”*

Därefter tog **Peter Belin från Sportfiskarna** till orda. Han var glad över det stora intresset och att seminariet lockade deltagare från Norrbotten till Skåne och till och med från Finland.

– Enligt Fishbase finns gösen i 46 länder. Det svenska rekordet från Bråviken 1988 ligger, som många kanske känner till, på 12 007 gram. Första gången gös presenterades i Sportfiskarnas storfiskregister var 1961 då tidningen hette Sportfiskaren, tävlingen hette Rekordfisken, det simmade ”havslaxöring” i Östersjön och gösens basföda var rödvit Hi-Lo. Gösen firar alltså 50-årsjubileum som storfiskart i Sverige, noterade Peter Belin.

Gösen – en presentation

Lars Ljunggren, Länsstyrelsen i Gävleborg

Först ut av föredragshållarna var Lars Ljunggren. Han gick igenom gösens fysiologi och levnadsmönster. Han hyllade gösen som rovfisk. Karaktärsdragen som ögonen med celler som reflekterar och förstärker ljuset, käften hos en ”stygg fisk” och anpassningen till grumliga vatten var fakta som Ljunggren tryckte lite extra på. Dessutom finns det något mystiskt över gösen, menade Ljunggren och hänvisade bland annat till det faktum att knappt någon människa verkligen observerat gösens lek.

De ursprungliga miljöer där gösen förekommer naturligt har utökats, menade Ljunggren och visade hur fisken – som anses härstamma från området kring Svarta havet, Kaspiska havet och Aralsjön – numer är betydligt vanligare i södra Sverige och längs Norrlandskusten än tidigare.

– Gösen jagar lika effektivt i mörker och grumligt vatten som i dagsljus och klart vatten, men i grumligt vatten har den en fördel i konkurrensen med andra rovfiskar, som exempelvis gäddan, berättade Ljunggren.

Över 20 grader varmt vatten krävs för fart på tillväxten. Av den enkla anledningen är också skyddade vikar bättre än skärgård och exponerad kust. Tillväxt och överlevnad beror mycket på temperaturen på vår- och försommarsäsongen. Vindriktning och vindstyrka kan påverka gösens rekrytering, eftersom den är så temperaturkänslig.

– Årsklassens styrka beror till mycket stor del på temperaturen. Och det behövs mycket djurplankton då larverna ska börja äta. Första veckan är kritisk, menade Ljunggren.

Viktig i ekosystemet

I en undersökning i Storsjön, Gästrikland, har man försökt uppskatta den naturliga rekryteringen genom att räkna årsyngel. Något överraskande visade det sig att det fanns gös lite överallt – framför allt på de öppna fjärdarna och inte vid växtligheten, där man trodde att tätheten skulle vara som störst.

– De flesta hittade vi pelagiskt, över mjukbotten, där vattnet var djupare än sex meter. Även norsen befann sig i samma område, medan mört, braxen och björkna i stort sett uteslutande fanns vid vegetationen på grundvattnet.

Ljunggren ville också betona att gösen är värdefull i ekosystemet.

– Inte bara gäddan, utan även gösen, är mycket viktig för balansen i ekosystemet. Genom att hålla planktonätare som mörten i schack så bidrar gösen till bättre vattenkvalitet. Fler gösar ger färre planktonätare, som ger mer djurplankton och mindre växtplankton. Summan blir klarare vatten. God gösförvaltning är lika med god vattenförvaltning!

Tacksam fisk om vi förvaltar rätt

Ljunggren underströk också vikten av att förvaltning måste ske i hela det huvudsakliga utbredningsområdet, inte minst eftersom gösen kan vandra och förflytta sig många mil, på väg till och från sina lekområden.

– Vårt klimat är aningen kallt för gös, men det blir varmare, av allt att döma ... Gösen kommer sannolikt att etablera sig i nya områden och de befintliga bestånden har förutsättningar att bli starkare, men det kräver en god förvaltning av resursen. En god förvaltning ger snabb respons, avslutade Ljunggren.

Långsiktig förvaltning – fungerar utsättningar?

Johan Dannewitz, Fiskeriverkets sötvattenslaboratorium

Johan Dannewitz från Fiskeriverkets sötvattenslaboratorium höll ett föredrag om långsiktigt hållbar gösförvaltning. Via genetisk data har man fått fram ny information om gösbestånd och effekterna av utsättningar.

Dannewitz informerade om att man kan se hur det finns en genetisk variation och beståndsstruktur **inom** bestånd och **mellan** bestånd.

– Genetisk skillnad uppstår genom slumpmässiga förändringar, anpassning till miljö, samt i vissa fall också mutationer. Rent allmänt gör genetiska skillnader att arten kan anpassa sig till miljömässiga förändringar! Därför är det också viktigt att känna till beståndsstrukturen så att man vet hur man bör hushålla med resurserna och inte riskera att "slarva bort" genetiskt viktiga skillnader, underströk Johan Dannewitz.

Analyser av gösar

Man har använt över 1 100 insamlade gösar, från 21 lokaler i fyra stora områden efter kusten och i Mälardalen för att göra en utvärdering. Insamlingen har pågått under åren 1963-2008 och i samtliga områden har utsättningar gjorts under en längre tid.

Slutsatsen är att kustgösen utgör en distinkt grupp som avviker tydligt från insjögös. I Hjälmaran finns endast ett bestånd av gös, medan Mälaren har tre olika bestånd.

– Den genetiska skillnaden mellan lokalerna är påtagligt större längs kusten än i Mälaren och Hjälmaran. Det kan få konsekvenser för förvaltningen av kustgös. Fiskas den ned så hårt som skett i vissa områden blir det ett dråpslag. Det är helt enkelt svårt att få tillbaka ett bestånd om det närapå försvunnit från ett kustområde, påpekade Dannewitz.

Dannewitz gick igenom orsakerna till att man över huvud taget planterar ut fisk. I stort handlar det om två olika skäl: nyintroduktion/återintroduktion eller förstärkningsutsättningar. Det senare kan vara kompensationsutsättningar efter vattendomar, eller för att bättra på bestånden av hotade arter. Man brukar också använda utsättningar som fiskevård – antingen som ”put and take” eller för att öka en naturlig population genom att sätta ut fler ”föräldrar”.

– Men, det finns en så kallad ”carrying capacity” i ett geografiskt område. Det går oftast inte att öka produktionen genom att sätta ut fiskar, eftersom systemet är anpassat så att det finns ett maximalt antal individer av en viss art som kan livnära sig av resurserna inom området, menade Johan Dannewitz.

Dessutom kan vilda bestånd påverkas negativt av utsättningar.

– Det man vill uppnå är ofta effekter som bättre fiske, eller ekonomiskt utbyte av något slag. Men det finns ekologiska och biologiska effekter som ändrad predation/konkurrens, smittspridning och genetiska effekter, till exempel ökad inavel, domesticering och hybridisering. Det kan leda till försämrad överlevnad och reproduktion. Hos lax är det tydligt att odlad fisk har en extremt mycket sämre överlevnad, hybrider hamnar mittemellan medan vilda fiskar klarar sig överlägset bäst.

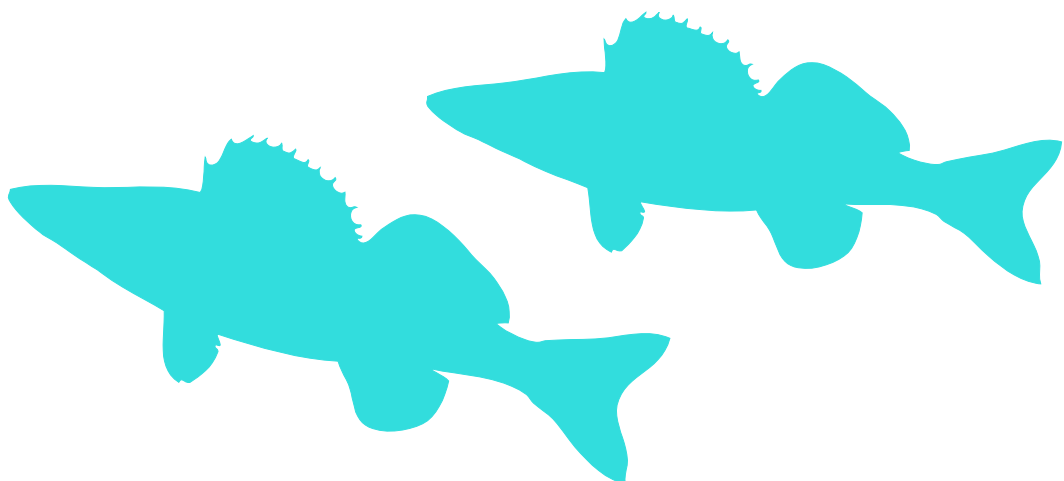
Utsättningar förbättrar inte fisket

Efter att ha gått igenom hur de olika områdena påverkats eller ej av utsättningarna gjorde Dannewitz en avrundning som sammanfattade det hela ungefär som följer:

Mängden fisk som sätts ut och tidsrymden som det sker påverkar antalet fiskar i vattnet under kort tid, men i längden gör det varken till eller från för fisket. Fångsterna av direktutsatta gösar i de fyra områdena har varit mellan noll och åtta procent av det totala antalet.

Så fisket förbättras inte nämnvärt, men ändå finns det en överhängande risk att utsättningarna påverkar det genetiska beståndet över tid.

– Våra analyser visar att ett förbättrat fiske bara i ringa grad kan bero på utsättningar. Snarare verkar de bero på förbättrade förutsättningar för gösen. Konsekvenserna av utsättningarna är oklara, men studier på exempelvis lax visar ju att lokala bestånd påverkas negativt, påpekade Johan Dannewitz och fick en mängd följdfrågor att besvara av en intresserad panel.

Gösmärkning, fiskens personlighet och favoritbyte

Martin Stålhammar, Lunds universitet, Limnologi

Martin Stålhammar, Limnolog från Lunds universitet, har drivit ett stort märkningsprojekt av gös i Finjasjön, som är en mycket populär gösfiskesjö. Han höll ett underhållande föredrag om resultatet av märkningsprojektet och doktoranden Jens Perssons studier om vilka byten gösen föredrar i olika vattentyper och under olika förutsättningar.

– Ett ökat sportfiske **kan** ha samma effekt på ett fiskbestånd som kommersiellt fiske, ansåg Martin Stålhammar och exemplifierade med att interaktionen mellan arter kan rubbas och att förvaltning är nödvändigt när fisketrycket ökar.

Han diskuterade också hur kvoter, minimimått och så vidare leder till ett ökat catch & release-fiske. Fungerar då C & R som en förvaltningsmetod?

– Förutsättningen är ju att fisken inte skadas, eller blir indirekt påverkad när det gäller beteende, fysiologi och så vidare. Men det saknas kunskap om upprepad C & R. Vi behöver veta mer om hur C & R påverkar individers tillväxt, kondition och beteende. Vi vet för lite om olika fiskarter, populationer och ekosystem i det hör sammanhanget, menade Stålhammar.

Viktändring och stationära fiskar

I den 900 hektar stora Finjasjön bedrivs mycket fiske. Stålhammar har, med god hjälp, märkt 330 sportfiskefångade gösar. 47 stycken har återfångats av sportfiskare, 16 procent totalt (via både sportfiske och nätfiske). Med i undersökningen fanns också 366 gösar som fångats via not i det reduktionsfiske som pågått i Finjasjön.

– De preliminära resultaten visar att de flesta mindre gösarna ökat i vikt vid återfångst, medan större exemplar verkar stå still, eller att de möjligen tenderar att minska i vikt. Men resultaten är inte helt klara och analyser om när de olika fiskarna fångats under året och så vidare måste vägas in, förklarade Martin Stålhammar .

– Man kan också konstatera att de återfångade gösarna inte flyttat sig mycket, utan verkar vara relativt stationära.

Framöver kommer Martin Stålhammar driva vidare projektet med stort fokus även på blogg och information via tidningar.

Gösens personlighet

En fisk, till exempel en gös, kan ha en sorts "personlighet" eller ett beteende som uppvisar en fallenhet att antingen ta risker (bold) eller vara mer avvaktande (shy).

– Är sannolikheten större att fånga en "bold" individ? spekulerade Stålhammar.

Med hjälp av några gösar i stora akvarier med skyddande "boxar", där fisken kunde gömma sig och simma ut för att attackera ett byte, kunde han konstatera att en fisk som varit "bold" ofta blev "shy"

efter att ha fångats. Den mer försiktiga fisken uppvisade inte heller tecken på att vänja sig och bli mindre "shy" av att fångas och släppas tillbaka. Personligheten skulle alltså kunna ändras av C & R.

Gösens jaktstrategi

Stålhammar tog också en stund till att referera till doktoranden *Jens Perssons* studie om gösens födostrategi.

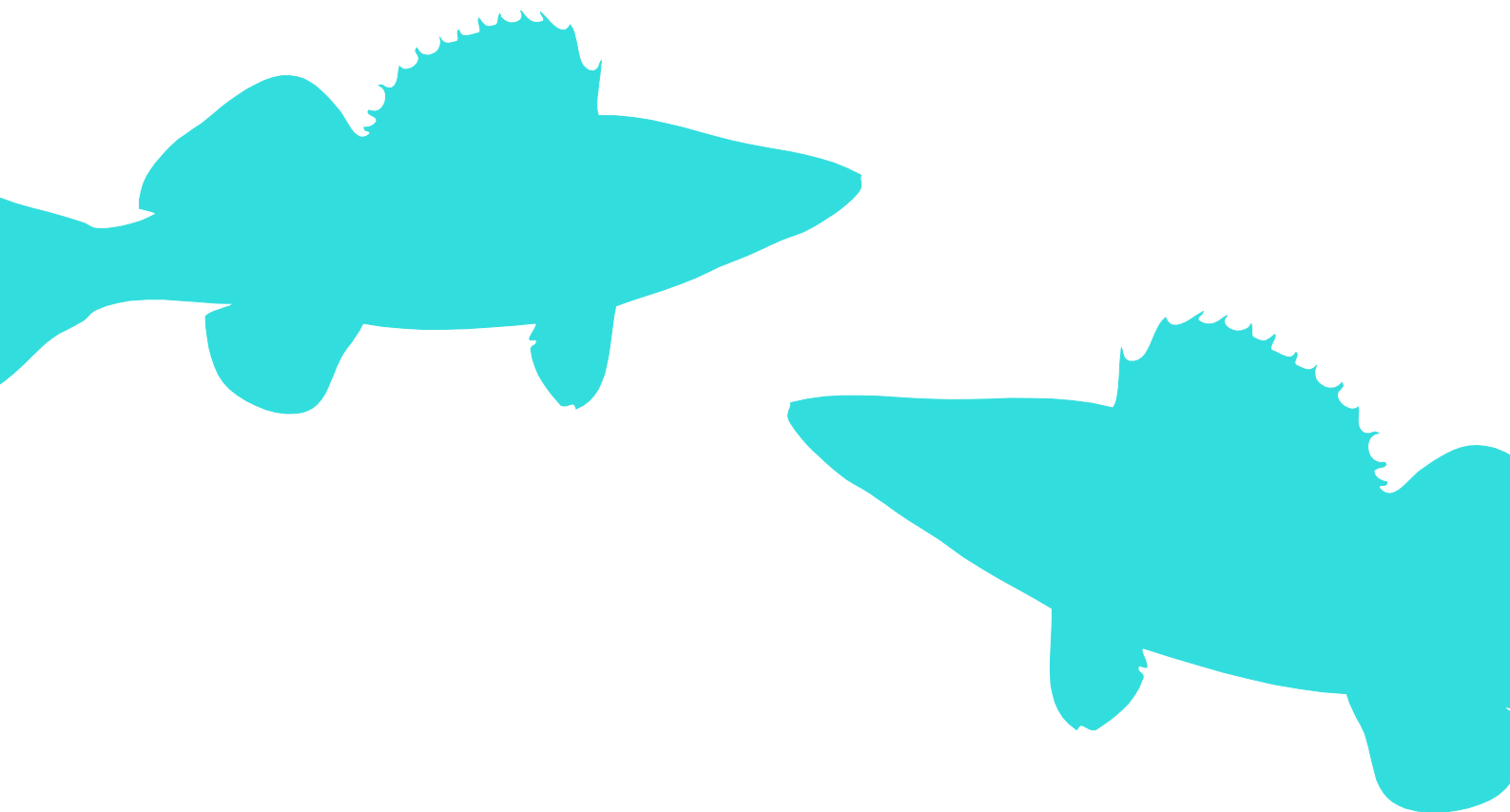
Efter att ha undersökt gösens jaktstrategi i både mörker och ljusare förhållande, samt i varierande siktförhållanden i labmiljö och genom att studera maginnehållet i gösar från såväl en klarvattenssjö som en mer humusfärgad variant, kunde Persson dra spännande slutsatser, som Stålhammar redogjorde för:

– I dålig siktlängd föredrar gösen mörkt. När siktlängden ökar på dagen ökar selektiviteten för abborre.

Enkelt sammanfattat: i klart vatten eller under dagen tar gösen oftare abborre och i dålig siktlängd och i mörker är det mest mörkt på matsedeln. Förklaringen är att gösens attackavstånd alltid ligger på ungefär en decimeter. Mörten har ett flyktavstånd som är lite större än abborre i klart vatten, så abborren kan helt enkelt vara lite lättare att fånga i klarare vatten.

Ett par konkreta tips utifrån Perssons studier är: Gösen är inte nödvändigt nattaktiv, gösen jagar långsamt och smyger sig på sitt byte, fiskar du med naturligt agn bör du våga prova olika arter och gösen äter även stora byten.

Stålhammar avslutade med en önskan om vidare forskning och mer samverkan mellan sportfiskare, forskare och förvaltare.

Gösens status och förvaltning i Östersjön

Ulf Bergström, Fiskeriverkets kustlaboratorium

Ulf Bergström från Fiskeriverkets kustlaboratorium gjorde en tillbakablick och sammanfattning över gösfångsterna i Östersjön. Det finns ett digert material från lång tid tillbaka som ger en bild av yrkesfångad gös.

– Framför allt har fångsterna varit stora i Finska viken, finska sidan av Ålands hav och sydöstra Östersjöns varma laguner. Man skulle kunna påstå att övergödning och ett varmare klimat gynnar gösen. Ju grumligare, desto bättre göshabitat. Och som vi hört tidigare: årsklasstyrkan styrs av temperatur. Det finns en stor naturlig variation, meddelade Ulf Bergström.

Han diskuterade också avsaknaden av lämpliga kusthabitat på svenska kusten. Ynglen behöver grumligt, skyddat och grunt vatten.

Bergström anade oroväckande och kraftiga nedgångar i yrkesfiskets fångster av abborre, gädda och gös.

– När det gäller just gösen är det förmodligen en nedgång i antalet fiskar eftersom yrkesfisket fortfarande ser gösen som en åtråvärd fisk, ansåg Bergström. Han fortsatte:

– Fångstdata finns långt tillbaka. Fram till slutet av 1970-talet fångades nästan ingenting och bestånden verkar ha varit små, men sedan tog det fart. Det sammanfaller med att Östersjöns eutrofiering ökade och vattnet blev grumligare och varmare. Eutrofieringen kan ge en skjuts åt många arter, men oftast är det en övergående fas. Gösen ”upptäcktes” också så att siffrorna steg, naturligtvis. Men efter 1990 sjönk fångsterna drastiskt!

Slalomsimmande gösar

Som exempel på område där gösen minskat nämnde Bergström Östhammar där gösarna får simma slalom mellan fiskare och fasta redskap till lekviken. Bestånden minskar, framför allt saknas stora fiskar.

– Generellt är det en låg andel vuxen gös i kustbestånden, vilket är farligt på sikt. Det höga fisketrycket i vissa områden medför ett på tok för stort uttag, konstaterade Bergström

De fredade områdena kring Gålö (Lännersta/Blista) i Stockholms skärgård saknade nästan helt stora fiskar. Innan förbudet, som trädde i kraft 1 februari 2010, konstaterades också att ungefär 85 % av gösarna fångades med handredskapsfiske. Resultaten från fredningen i det här området redovisas år 2015.

Säl och skarv i hetluften

Den eviga frågan om säl, skarv och andra predatorers inverkan på fiskbestånden togs också upp. Bergström svarade diplomatiskt eftersom många motstridiga uppgifter och åsikter verkar florera.

I områden, som exempelvis Bråviken är också sälen en predator som verkar beta ner gösen en hel del. De elva skarvmagar som analyserats från Gålö innehöll däremot inte en enda gös. Maginnehållet bestod av 52 % simpbor, 22 % strömming, 12 % gädda, 11 % abborre och tre procent övriga fiskar. I en finsk undersökning av uppspydd fisk från 2 500 skarvar var viktfordelningen: 13 % gös, 27 % abborre, 13 % mört och 20 % tånglake och en mängd andra fiskarter fördelade på resten.

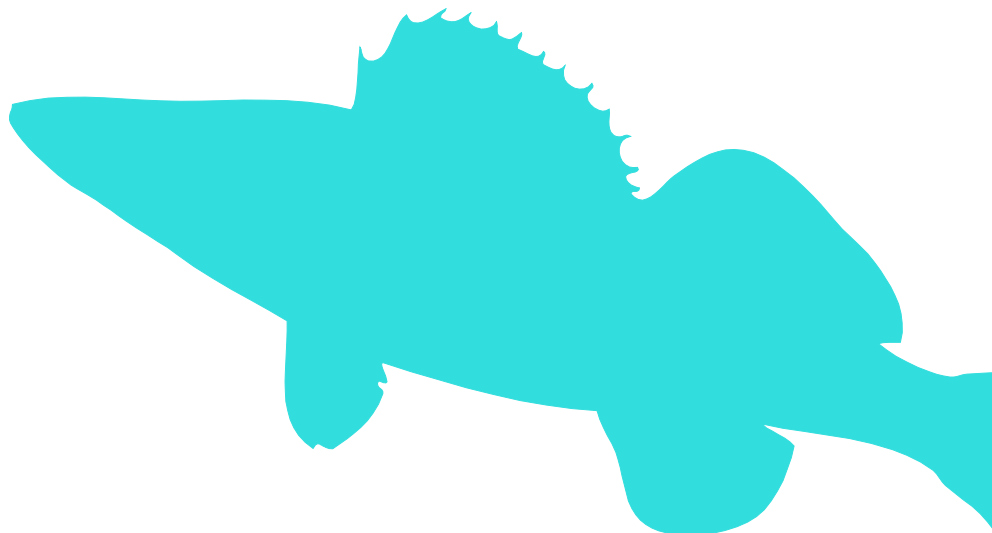
Samma regler som för gäddan?

Bergström gick igenom dagens förvaltning av gös på kusten, som består i ett minimimått på 40 cm och lokala regler med nätbegränsning och fredningsområden. Utökade åtgärder kan vara att bevara rekryteringsområden, ha fler helt fiskefria områden, utöka begränsningar i nätfisket och ordna maximimått och fönsteruttag för handredskapsfisket, som för gäddan.

En mycket enig åhörarskara visade genom handuppräknning att de var för ett liknande maximiuttag som gäller för gäddan, även om det fanns viss oenighet kring vilka mått som skulle gälla. Från Fiskeriverket och Länsstyrelsens sida menade man att det finns en poäng i att ha samma reglering som för gäddan eftersom det blir enklare att kommunicera vad som gäller. Det återstår att se om och när det blir ett fönsteruttag för gös i Östersjön.

Innan Ulf Bergström lämnade vidare ordet diskuterade han en stund kring hur man kan bevara rekryteringshabitat och vilka effekter som fiskefria områden ger.

– Om det är möjligt bör man till exempel försöka undvika muddringar och båttrafik som försämrar lekhabitatet. En naturlig produktion verkar kunna ligga på upp till 1 000 årsyngel per hektar. Fiskefria områden ger god effekt på gädda och abborre har man kunnat se. Det blir både större och mer fisk – troligen gäller detsamma för gös.

Gösen i de stora sjöarna

Ulrika Beijer, Fiskeriverkets sötvattenslaboratorium

Hur ser situationen ut för gösen i de stora sjöarna i dag? Hur borde det se ut och hur blir framtiden? frågade sig Fiskeriverkets Ulrika Beijer, inledningsvis.

– 441 ton gös fångades år 2009 i de fyra största sjöarna, enligt Fiskeriverkets siffror. Gösen är mycket viktig ekonomiskt sett, eftersom den är en betydande del av sötvattensfångsten. För fritidsfisket, som alltså innefattar både sport- och husbehovsfiske finns inga användbara siffror, menade Beijer.

Fångsterna av gös är störst i Hjälmarens. Här har även fisket gått starkt uppåt de senaste åren, inte minst efter det höjda minimimåttet till 45 cm som genomfördes 2001. Även Vänerns gösfångster har stigit, medan Mälarens ligger på en ganska oförändrad nivå. Fångst per ansträngning gick upp tydligt under de senare åren i Hjälmarens – vars gösfiske numer är miljömärkta enligt Marine Stewardship Council. Under 2012 kommer minimimåttet höjas från 40 till 45 cm även i Mälaren.

Beståndsstudier ger användbar kunskap

– Beståndsstudier gör man för att få reda på mer om fiskbeståndet så att man kan anpassa fisket och förvaltningen. Ändringen av minimimåttet i Mälaren är ett resultat av beståndsstudier, informerade Ulrika Beijer.

På så sätt hoppas man kunna undvika kollapser på grund av utfiskning, eller ändra förvaltning i de fall då det behövs. Man tittar på beståndsstorlek, ålder, könsfördelning, könsmognad och tillväxt.

– De förväntade fördelarna vi får är större fiskar, alltså mer biomassa, ökning av tillväxt och produktion, utjämning av åldersklasser, fler stora honor med stora romkorn, som generellt ger större avkommor med mindre risk att dö första året. Allt det här ger förstås chans till ökade fångster, summerade Beijer.

Undersökningarna från Mälaren visade också att individer som växer snabbt första året fortsätter att växa snabbt senare i livet. Fisket skonar långsamväxande individer. Ulrika Beijer redde ut begreppen:

– Vid en längd om 33-35 centimeter är chansen 50 procent att mälargösarna är könsmogna. Alltså har en majoritet av individerna har reproducerat sig vid 40 centimeters längd. Snabbväxande individer fiskas ofta innan de hunnit leka. De långsamväxande kan reproducera sig flera gånger innan de fiskas.

Fiskeriverkets plan

Vad vill FIV med förvaltningen, undrade Beijer och svarade själv på den retoriska frågan.

– Vi vill ha ett uthålligt fiske på bestånd med naturlig fördelning.

Målet är:

- 100 % könsmogen fisk i fångsten,
- 100 % individer i rätt storlek – i Mälarens fall gös runt 60 cm,

- 0 % lekmogen fisk av riktigt stor, så kallade "mega-spawners" i fångsten.

I Mälaren är det främst punkt två som inte alls uppfylls för närvarande. Medelstorleken på den fångade gösen är betydligt under det önskade.

Ulrika Beijer avslutade sitt föredrag med att fokusera på den ökade efterfrågan av gös, både hos yrkesfiskare och hos sportfiskare. Hon lyfte också upp frågan om att storleksfönster och fler fredningsområden kan bli aktuella, vilket gillades av göspubliken.

Modernt gösfiske – knep och metoder

Håkan Fransson, sportfiskande gösexpert

Gösexperten Håkan Fransson avrundade seminariedagen med fiskeberättelser ur sitt trettioåriga värv som gösjägare. Frikostigt delade han med sig av sina erfarenheter och goda råd för trolling och vertikalfiske, både bottennära och pelagiskt.

– Efter ungdomens dragrodd med ett Atom i linänden blev jag presenterad för paravanerna och blev som pånyttfödd. Snart kunde jag fiska med fler spön, få mindre trassel och fiska effektivare.

Ett antal vobbler som var nya på den svenska marknaden öppnade upp ännu fler möjligheter. Beten som Big Mac, Red Fin och andra djupdykare hittade ner till gösar som tidigare hållit sig undan ...

– Vi fiskade mest kvällar och nätter. Sedan började vi använda päronbly för att verkligen komma ner på djupet. Nu pratar jag inte bara om sex-sju meter, utan 12 meter och ibland mer än så. Betet måste ner till gösen, underströk Håkan Fransson och visade storgösar, pryglar och djupkartor för åhörare med stora öron och ögon.

– Ekolodet var en annan banbrytande detalj. Vi började hitta fisken med hjälp av lodet och kunde lokalisera gösens stigningsfaser vid huggperiod. Knepet är ofta att hitta fisk och fiska **nära** den. Jag skulle säga max en halvmeter ifrån, konstaterade Håkan. Jag hittade också mönster för tider på dygnet som fungerade i mina vatten

Och så kom vertikalfisket...

Ännu en liten revolution dök upp när storfiskegurun David Lundqvist introducerade vertikalfisket (efter att David i sin tur fiskat med det holländska vertikalphoffset Luc Hoppens)

Nu blev det fokus på rätt sorts jigggar, elmotor och ekolodet användes flitigt för att hitta intressanta bottnar och strukturer, plus fisken förstås.

– Jag använder vertikalspön som är korta, lätta och med bra krokningsegenskaper. Jag använder ett par olika spön, valt efter betets storlek och vikt. Tunn flätlina, fluorocarbon närmast kroken och

stingerkrokar som krokar försiktiga gösar är ett måste, vidhöll Fransson. Han demonstrerade också fireball-tackel för död betesfisk och slog ett slag för doftmedel som en faktor som ibland kan vara avgörande när det är trögt fiske.

Pelagiska tunggung

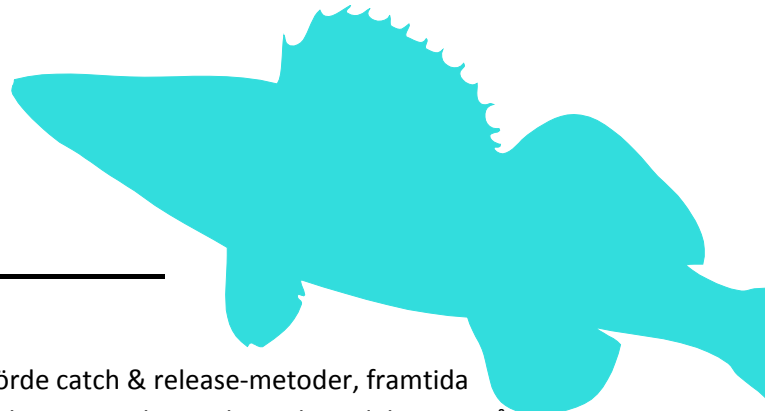
– Pelagiskt vertikalfiske, uppfanns egentligen av Klas Hagert som jag ser det. Han fiskade direkt på ekon han såg på lodet – i mellanvattnet. För det här fisket är ett ekolod med ”skvallerfönster”, som visar i realtid vad som händer under givaren, ett måste.

Håkan Fransson visade foton på hur han placerade givaren nedanför mitten av båten och hur det kan se ut när man urskiljer både sitt bete och fisken som närmar sig betet på lodet. Spänning, hög puls och frustration mixas och driver fiskaren mellan hopp och förtvivlan.

– Jag skulle tro att åtta av tio fiskar inte hugger. Det är irriterande, men spännande! Det gäller bara att fortsätta leta efter fisk som verkar aktiv och stiger mot betet. Mycket båtåkande blir det.

Håkan Fransson satte punkt för seminariet med att ge ett par konkreta tips:

– Använd ganska tunga beten vid det pelagiska vertikalfisket. 20-30 gram är lagom, så att betet snabbt sjunker till rätt djup. Stanna en bit ovanför fisken. Och slutligen: använd stora beten till gös!

Avslutning med gösmingel

Efter en avslutande frågestund, som bland annat berörde catch & release-metoder, framtida gösförvaltning, uppdelning av sport- och husbehovsfiske inom Fiskeriverket och en del annat, så vankades det mingel och pub för de deltagare som hade lust och möjlighet att stanna en bra bit in på kvällen. Det fanns också möjlighet att köpa heta fiskeprylar från MÅ Fiske & Fritid i Uppsala, som dukat upp med allehanda godsaker för gösfiskaren.

Kommentarer från åhörarna

Alla som deltog under dagen fick lämna egen utvärdering med kommentarer. Utifrån vad åhörarna tyckte var dagen mycket uppskattad. Några kommentarer från åhörarna var: ”En mycket bra dag! Kompetenta föreläsare o ett bra samtalsklimat”, ”Intressant och utbildande”, ”Mycket bra med fokus på förvaltning och forskning”, ”Proffsigt och bra planering”, ”Genomgående hög klass på föredragen”.

Föredragshållarnas presentationer finns på www.sportfiskarna.se.

Text och foto i denna sammanfattning: Nicka Hellenberg.